

més moderada de CiU (-186.643 vots) en relació als resultats del 1996. Hi ha hagut "efecte Piqué", però menys que no sembla, cosa que també és evident si observem que, al Senat, Catalunya no hi enviarà cap senador del PP dels 16 que li corresponen. Per cert, parlant de senadors, els qui en el seu dia vam dir que l'Entesa Catalana de Progrés no s'entendria, no hem errat. El resultat d'empat entre CiU i l'Entesa presagia que aquesta coalició farà la fi del calgalàstics, ja que el PSC ha perdut dos dels 8 senadors que tenia fins ara en benefici d'una senadora d'ERC (Marta Cid) i un altre d'IC (Joan Sabaté). Un mal negoci, producte dels interessos partidistes i de la política erràtica d'ERC, que va acabar de completar presentant-se al País Valencià en contra del BNV, l'únic partit nacionalista que tenia possibilitats d'obtenir representació, com

Pujol i Trias, el 12 M. Colomines pensa que és bo que eixe dia es ratificara que Catalunya té un sistema propi de partits.

posen de manifest els 58.441 sufragis a favor del Bloc. Han de fer-s'ho mirar.

El resultat de les eleccions presenta

dues novetats més. Primera, que per primer cop en la història contemporània d'Espanya, si exceptuem l'empat entre UCD i CiU el 1982, un partit nacionalista català és la tercera força parlamentària a Madrid. I això és una novetat que, independentment de la seva capacitat de maniobra, atesa la majoria absoluta del PP, s'ha de saber fer valer. Ha arribat l'hora de demostrar que se sap fer política. Segona, al Congrés espanyol hi haurà 30 diputats que no estaran adscrits a cap de les tres forces estatals i que, a més, són de caràcter més o menys nacionalista. Si a aquest grup hi afegíssim els 17 diputats del PSC (això dependrà d'ells), voldria dir que 47 diputats esdevindrien la punta de llança d'una altra manera d'entendre l'organització de l'estat. Potser aleshores la "Declaració de Barcelona" tingui més sentit que mai. Déu n'hi do.

Lectures polítiques de l'aritmètica electoral

Vicent Franch i Ferrer, professor de Ciència Política i de l'Administració a la Universitat de València.

Tot seguit de l'allau de xifres electorals a la generalitat dels actors polítics i mediàtics es llancen a una cursa enfollida d'interpretacions polítiques que acaben sumint l'espectador en la perplexitat. Els números, per això, es tornen polisèmics: els percentatges s'estiren i arrensen de tal manera que la confusió s'apodera de l'espai interpretatiu. Una mica de coherència, doncs, no va malament a l'hora de destacar-hi allò de més rellevant del que van deixar els valencians dins les urnes el proppassat 12 de març.

1.- Per primera vegada en la història dels valencians els electors han donat de manera inequívoca i contundent la majoria electoral a un partit de dreta, per bé que estratègicament autoubicat en el tècnic i operatiu espai del que s'anomena el centre-dreta. En la recent història de la política espanyola no hi ha casos de governs amb majoria absoluta que perden les eleccions següents. Així que, amics i amigues, preparem-nos per a una altra legislatura amb majoria absoluta o relativa de la dreta al nostre país si no passa un gal, mil corrupcions, s'enfonsa l'euro o

l'economia se'n va en orris. Fins el 2007 al País Valencià, i fins el 2008 a Espanya!

2.- Per primera vegada en tot el període de vigència de l'actual democràcia espanyola, el primer partit de l'esquerra, el PSOE (abans PSPV-PSOE) ha percebut sense dubte i de manera immediata un rebuig suficient dels electors per a admetre automàticament no solament la derrota electoral sinó la necessitat d'un renovellament ara ja sense dilacions de l'instrument partidari. Els nombrosos vots perduts pel PSOE al País Valencià podrien correspondre als sectors més polititzats, als votants ideològics que necessiten dir prou; una hipòtesi que, potser, corroboraran les enquestes postelectorals que ja s'estan realitzant. Per davant, doncs, el PSOE té de tres a huit anys per escometre la transformació que ja no pot deixar de fer si no és que vol malbaratar el capital humà, electoral i d'experiència que manté a l'empara d'un elector per cada quatre dels que hi ha al cens. I ja se sap, si el PSOE s'aclareix i reviscola tots sabem qui acaba patint entre els partits competidors valencians les conseqüències.

3.- De manera definitiva s'ha tancat el cicle que va donar lloc a la creació d'UV. Aquesta formació ha perdut la representació que mantenia al Congrés dels diputats des del 1982 (per bé que aleshores l'obtingué dins de la coalició que liderava AP). En completar el procés d'hegemonia de la dreta, el regionalisme conservador, l'arma *agui-prop* de la dreta durant molt de temps per anar solsint el prestigi de l'esquerra a través d'una crítica implacable a l'adscripció d'aquesta a la tesi de la unitat de la llengua i a una certa qualitat de l'autogovern, ha trobat finalment el destí que li correspon després d'haver-se negat repetidament a modernitzar el seu discurs anticatalanista i no poder connectar amb un públic suplementari al tradicional de veritat interessat en la construcció d'un espai identitari valencià o en un programa propi nítidament diferenciat del convencionalisme popular i creïble.

4.- La davallada esperada i corroborada d'EU, lluny de ser conjuntural, com ho va poder ser després del colp d'estat fallit del 23-F, el 1981, per acumulació dels vots en una opció de govern d'esquerra, sembla que tradueix de manera evident que aquell electorat urbà, il·lustrat, de classe mitjana i format intel·lectualment en la lluita antifranquista, com que no necessita ja deixar constància de la seua protesta moral contra el PSOE dels darrers temps dels governs de Felipe González, ha trobat el discurs d'EU,

amb Anguita o sense, com a arcaic i desfasat de la modernitat i incapaç de desplaçar l'hegemonia de la dreta. Els resultats del 12 de març entre nosaltres no són una excepció; una part d'aquells votants de les generals del 93, i fins i tot del 96 que expressaven la protesta d'esquerra contra el felipisme, ara han passat majoritàriament a l'abstenció tot explicitant la necessitat d'avançar en la superació del model dual de l'esquerra (la socialdemocràcia burocratitzada i escleròtica del PSOE i l'antigor del programa d'EU, malgrat que aquesta defense amb honestat i rigor causes universals basades en la dignitat de la gent).

5.- En aqueix context, que la força virtualment emergent, el BNV, no aconseguisca, per ara (com afirmen els seus dirigents), convertir-se en referent de la crisi dels competidors d'esquerra no deixa de ser tan preocupant com el *desideratum* que s'ha instal·lat davant del futur d'aquelles: renovar-se estructuralment, programàticament, estèticament i pel que fa a la manera de fer política. Resulta simptomàtic que el BNV haja passat en nou mesos per cinc citacions electorals (autonòmiques, municipals i europees del 99, i la doble cita de les generals de diumenge passat), sense haver aconseguit els dos objectius imprescindibles per a avançar en la cursa competitiva que

està oberta des dels anys 95 i 96 atesa la crisi del PSOE i EU: representació a les Corts valencianes i a les espanyoles. Que el sistema electoral per a les primeres és injust, i que el segon està dissenyat encara més expressament contra les minories no exonera d'una anàlisi acurada sobre el futur del procés encetat.

Si els resultats del 12 de març són aritmèticament i indiscutiblement millors que fa quatre anys, una lectura política intel·ligent planteja dubtes seriosos a propòsit de la construcció iniciada. Un debat del qual no hauria de fugir la força política que aspira a ser el pal de paller del valencianisme progressista del segle XXI.

L'agonia del PSPV

Jesús Civera, periodista

Entre el vell que no acaba de morir i el nou que no acaba de nàixer, en aquest tràngol tòpic i difús, es troba el PSPV/PSOE. Més en el primer que no en el segon. Els resultats del 12-M l'han situat davant el seu propi vetllatori. D'entrada, la cerimònia electoral inclou el soterrar de Ciprià Ciscar, que ha aconseguit per a si la doble condició de dirigent del PSOE a Madrid i a València, i allí és/era el número dos del PSOE i ací, pel país, pare i tutor de la gestora del PSPV. Però tampoc Ciscar està disposat a morir sota una constel·lació de xifres adverses al País Valencià (el PSPV ha recollit els pitjors resultats de la seua història: ha baixat un 4% i ha perdut 150.000 vots i un diputat). De manera que el factòtum socialista i coordinador de la campanya electoral d'Almunia s'enfronta a una agonia prolongada, segons l'anàlisi de les dades, o a una resurrecció miraculosa, segons l'àmbit suprasensible. No se sap mai. Hi ha morts que ressusciten, així en les metàfores com en la vida. En la nit del 12-M –nit trista de l'ànima en les files de la gestora socialdemòcrata valenciana que presideix l'alcalde d'Elx, Diego Macià–, rodejat d'aquesta feligresia fidel a la qual va pujar al poder després del colp d'estat del congrés de setembre –en què va guillotinar des de Madrid uns resultats precaris però democràtics menyspreant l'escassa autonomia de la federació socialista valenciana–, Ciscar va tornar a

RAFA GIL

Ciprià Ciscar, la nit electoral. Per a Civera, s'enfronta "a una agonia prolongada" o a una "resurrecció miraculosa".

encarnar-se per advertir que ni en somnis era aquesta la seua darrera nit. Una cosa és dimitir a Madrid i una altra a València. En el trànsit entre Madrid i València succeeixen coses estranyes. Fenòmens paranormals. Així que Ciscar, en una convulsió espasmòdica, s'afanya a donar batalla al País Valencià. El front anti-Ciscar ha augmentat en les últimes dates associant-se en sagrada comunió els asuncionistes i els lermistes, en una congregació a la qual estan cridats els ex-romeristes, i a aquests la unió anti se'ls suposa. Ciscar i el seu aparell formen l'altre front. El duel al sol es preveu cruel i sagnant i s'esmolten les espases de cara al congrés

valencià. Ningú, doncs, és conscient del canvi de cicle, de la refundació necessària, de la transformació de model que demanen el PSPV i el PSOE. Ningú no ha captat el missatge de les urnes. La crisi es perpetua. No és que la crisi haja aflorat el 12-M, sinó que ha vençut la treva que s'havien donat uns i altres. I uns i altres no assumeixen l'agonia històrica en què s'han situat.

La depressió se li ha encomanat a Unió Valenciana, abocada a desaparèixer en una involució geomètrica que ha tocat fons i que s'ha saldat amb l'adéu a l'únic diputat que posseïa el partit i que, coses del destí, s'asseïa en les Corts de Madrid. El Bloc Nacionalista Valencià (BNV) ha superat el blaverisme folklòric i festiu, minifundista i victimista, d'UV en vots. Per 1.250 vots (58.834 en total), el partit de Pere Mayor aconsegueix derrotar el regionalisme d'UV. Però Mayor i Joan F. Mira –de Valencians pel Canvi– han llançat les campanes al vol, el que és natural a casa del pobre. En realitat, la coalició Bloc-Els Verds-Valencians pel Canvi s'ha quedat, més o menys, amb els vots de 1993 de la UPV si hi sumem els dels Verds en aquella cita electoral. No passa la barrera del 3%. No s'enlaira. No arranca vots als socialistes. Es mou en cercles concèntrics. Poc, molt poc, per a tant d'enrenou. Un enrenou potser merescut per un electorat que vota a pinyó fix el PP des de la convicció que l'economia va bé, que els seus interessos immediats estan fora de perill i que el pacte socialcomunista, segons Aznar, els amenaçava el pa, la faena, el piset o l'IRPF. Manen les classes mitjanes i aquestes el diumenge es van transvestir d'Aznar.